

Josip Stritar: JANKO IN PIKA PRODAJATA KOSTANJ

Tu torej je stal naš Janko od jutra do poznega večera s svojo pečico, ki jo je kuril z ogljem, ter pekel in pridno prevračal kostanj, da se mu ni sežgal.

»Maroni, maroni!« tako je klical in vabil mimoidoče. Kar je prodajal on, ni bil maroni, debeli laški kostanj, ampak navadni, kakršen raste pri nas; vendar imajo naši kostanjarji na Dunaju navado pod tem imenom ponujati svoje blago. In kakor drugi, tako tudi on.

Prve dni kupčija ni bila bogve kako imenitna, da bi se bil hvalil z njo. Vendar je bil zadovoljen in mirno čakal boljših časov. Bo že, bo že, tolažil se je po svoji stari navadi. Kaj pa Pika? Lahko si mislite, da je ni puščal same doma, ker bi se bila strašno dolgočasila in kričala, kakor otrok, ko so ga pustili samega doma. S seboj jo je nosil v tisti temni ječi, katere se je pa bila privadila precej hitro, da je bila le pri njem. To je bilo prve dni. Potem pa si je mislil: Ej, kaj pa se more zgoditi, če jo izpustim? In tako je tudi storil. Glasno je kričala od veselja, ko se je čutila prosto, tako da so se ljudje zgedavali. Zletela je najprej na neko drevo, ki je stalo na koščku vrta vzadi za Jankovim stališčem. Potem pa po stari navadi Janku na ramo. Zdaj so šele gledali ljudje. Posebno pa otroci! To jim je bilo kaj novega; privabilo je marsikakega kupca, ki bi se drugače ne bil zmenil ne za Janka ne za njegov kostanj. Posebno veselje so imeli s Piko otroci, v šolo in iz šole grede, ko se jih je sčasoma privadila in se jim dala z ročico gladiti po tisti debeli glavi in hrbtu. Tudi to se jim ni zdela kaka posebna nesreča, če je včasih katerega kavsnila s svojim kljunom, trdim kakor jeklo. Kakor mi ljudje, tako je tudi Pika nekatere rada imela, drugih pa ni marala. Tudi to je dajalo mnogo zabave otrokom in odraslim ljudem. Če je koga vščipnila v roko ali v uho, da je zakričal, bil je vselej velik smeh. Janko je kmalu čutil, koliko dobička mu nese Pika. Zdaj ni več nosil zvečer na pol polne vreče s surovim kostanjem domov. Navadno je bila prazna, a tem bolj mu je bil žep poln drobiža. Otroku, ki gre v šolo, mati, če le kolikaj more, stisne pri odhodu kaka dva krajcarja¹ v roko, da si naj spotoma kupi žemljico ali pa kaj sadja. Otroci, ki so hodili mimo Janka v šolo in iz šole, so mu zvesto nosili vsak dan svoje bogastvo.

(odlomek)

Odgovore zapiši v **celih povedih**.

1. O čem pripoveduje zgodba?

---

2. Kje se je zgodba dogajala? _____

3. Kdo je bila Pika? _____

¹ Kovanec (v stari Avstriji).

5. Kako je Pika pomagala Janku privabljeni kupce?

---

6. Kaj so maroni?

---

7. Kaj je naredila Pika, ko jo je Janko spustil iz kletke?

---

8. **Obkroži črko** pred pravilnim odgovorom.

- Kaj je Pika dovolila otrokom, ko se jih je privadila?
  - a. Da so jo hranili.
  - b. Da jim je sedela na rami.
  - c. Da so jo gladili po debeli glavi in hrbtu.

- S čim je Pika zabavala otroke in odrasle?
  - a. Z letenjem.
  - b. S petjem.
  - c. S ščipanjem.

- Česa je imel Janko ob večerih polne žepe?
  - a. Slik.
  - b. Igrač.
  - c. Drobiža.

9. V besedilu **poišči poved**, ki opisuje, kaj je dala mama otrokom, ko so šli v šolo. **Prepiši to poved.**
